

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce: **L. Y.**, zastoupeného JUDr. Petrem Zikmundem, advokátem se sídlem Mělník, Macharova 376, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 46 Az 1009/2003, o přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 17. 9. 2003 č. j. OAM-3022/AŘ-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2004 č. j. 46 Az 1009/2003 – 30, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 2. 2005 č. j. 46 Az 1009/2003 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Petru Zikmundovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 17. 9. 2003 č. j. OAM-3022/AŘ-2001 byl zamítnu rozklad žalobce (dále i „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2001 č. j. OAM-11260/VL-16-06-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91

téhož zákona. Žalobce dle žalovaného v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu uvedl, že do České republiky přijel za prací, v písemném prohlášení k návrhu žalobce doplnil, že do České republiky přišel požádat o azyl, na Ukrajině je nestabilní finanční a ekonomická politika, zkoušel podnikat, ale nedokázal pokračovat kvůli kontrolám ze strany hasičů a ochrany práce, zkrachoval v důsledku tlaku mafie, doma mu zůstaly velké dluhy. Při pohovoru k návrhu žalobce mimo jiné uvedl, že na ukrajinskou policii se neobrátil, jelikož je stejná jako mafie, že v České republice od roku 1999 nelegálně pracoval a splatil část dluhu. Žalovaný v rozhodnutí dále konstatoval, že zjištění provedená v řízení správním orgánem I. stupně považuje za dostatečný podklad pro rozhodnutí, že všech okolností případu vyplývá, že žalobce byl veden snahou legalizovat svůj pobyt na území České republiky, neboť žádost o azyl podal až po dvou letech pobytu na území České republiky, z čehož vyplývá důvodné podezření z účelovosti této jeho žádosti. Legalizace pobytu však není cílem azylové procedury. Proti nelegální činnosti soukromých osob se nebránil způsoby, které mu poskytoval ukrajinský právní řád. Žalovaný shledal, že údaje sdělené žalobcem nelze podřadit podmínkám pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť tvrzení, na základě kterých se udělení azylu domáhal, nemají spojitost s důvody v tomto ustanovení vymezenými. Pro aplikaci ustanovení § 13 zákona o azylu není v tomto případě zákonný podklad a v řízení nebyly ani zjištěny okolnosti odůvodňující udělení azylu z humanitárního důvodu podle ustanovení § 14 zákona o azylu.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 12. 2004 č. j. 46 Az 1009/2003 - 30 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a zejména uvedl, že pokud žalobce v žalobě namítal, že v jeho případě jde o humanitární důvody, na základě kterých mu měl být udělen azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť má v České republice známost s českou občankou, se kterou hodlá v budoucnu založit rodinu, je třeba zdůraznit, že v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně a poté žalovaným se žalobce o známosti s občankou České republiky vůbec nezmínil. Dále krajský soud připomenul, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a posouzení důvodů žadatele o udělení azylu je pouze v režimu správního uvážení, v projednávané věci nebylo zjištěno, že by žalovaný překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil, proto nebyla námitka žalobce vytykající neudělení humanitárního azylu shledána důvodnou. Podle názoru krajského soudu žalovaný před vydáním rozhodnutí zjistil dostatečně skutečný stav věci, když při svém rozhodování vycházel z výpovědi žalobce, jakož i z objektivních informací o situaci v zemi původu žalobce, s jejichž obsahem se vypořádal a žalobce proti jejich obsahu neměl žádné námitky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že rozhodnutí vyplývá ze zjištěných podkladů. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že při projednání jeho žádosti o udělení azylu došlo k pochybení žalovaného správního orgánu, který nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné (žalovaný se opět dopustil porušení ustanovení § 32 odst. 1 a také ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu), nemohl tedy správně usuzovat skutkové a právní otázky ve věci, a rozhodnutí

žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. Stěžovatel se také odvolává na články 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1922 v Ženevě. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že je přesvědčen, že jak v písemném prohlášení k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, tak při pohovoru k důvodům tohoto návrhu, uvedl konkrétní skutečnosti, pro něž má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině drobných podnikatelů na Ukrajině. Pokud žalovaný tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí nezohlednil a dospěl pouze k obecnému závěru, že stěžovatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, jedná se o vadu řízení, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí zrušit. Jestliže tak krajský soud nepostupoval, dopustil se dle stěžovatele nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ohledně důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Kasační stížnost byla stěžovatelem předně podána z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro tvrzenou vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítá porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným ve správním řízení o udělení azylu, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud z předloženého správního spisu ve věci seznal, že v rámci daného řízení o udělení azylu provedly žalovaný i správní orgán I. stupně dokazování v souladu s ustanovením § 34 správního řádu. Pro svá rozhodnutí si oba správní orgány opatřily dostatek podkladů, přičemž vycházely zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 19. 11. 2001 a v pohovoru k důvodům tohoto návrhu ze dne 23. 11. 2001 a z informací o situaci na Ukrajině, které měly v rámci řízení k dispozici. Na základě opatřených podkladů zjistil správní orgán I. stupně a poté žalovaný v souladu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebraly v kontextu platné právní úpravy a dospěly

k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalovaného tak vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (ustanovení § 46 správního řádu) a odůvodnění rozhodnutí obsahuje uvedení skutečností, které byly podkladem rozhodnutí, úvahy, kterými byl žalovaný veden při hodnocení jednotlivých důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, žalovaný podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, a konečná stanoviska. Krajský soud správně neshledal ve správním řízení o udělení azylu stěžovateli namítané vady řízení a Nejvyšší správní soud nepovažuje uplatněný důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za oprávněný.

Co se týče stěžovatelem uplatněného důvodu kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem ohledně důvodů pro udělení azylu stěžovateli dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedenou právní otázku krajský soud vůbec neposuzoval. Z předloženého soudního spisu ve věci plyne, že stěžovatel v žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného neuváděl, že žalovaný pochybil při neudělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť on splňuje podmínky pro udělení azylu dle tohoto zákonného ustanovení. Stěžovatel v žalobě namítal nepřesně a neúplně zjištěný skutkový stav věci a nedostatečné dokazování pouze ve vztahu k možnému udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Krajský soud, který postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., se proto k otázce udělení azylu stěžovateli dle ustanovení § 12 zákona o azylu v napadeném rozhodnutí nevyslovoval, a Nejvyšší správní soud se stížnostním důvodem dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebude zabývat.

Navíc a nově se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává čl. 43 a čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1922 v Ženevě a uvádí, že ve vlasti má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině drobných podnikatelů. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedeným skutečnostem, o nichž se stěžovatel nezmínil ve správním řízení o udělení azylu u žalovaného ani v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, a které uplatnil teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, nelze v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Praze ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUD. Petra Zikmunda do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

